

Příběhy našich sousedů

Hana Hlinecká

Scénář k rozhlasové reportáži

Zpracovaly: Emilie Jungerová, Veronika Piroutková, Kateřina Jindráčková, Anna Jindráčková, Sára Beňová (6. A)

Pedagogické vedení: Mgr. Lenka Lopes

ZŠ Pšovka, Blahoslavova 2461, 27601 Mělník

Paní Hana Hlinecká je velmi milá osoba, která umí dobře vyprávět a my jsme velmi rády, že jsme se s ní mohly seznámit a vyslechnout si její životní příběh.

Natáčení rozhovoru - 11. dubna 2024

Paní Hana Hlinecká, rozená Kyznarová, se narodila v pražské Lhotce. V pouhých devíti letech zažila konec druhé světové války.

„Bombardování bylo od nás vzdušnou čarou nějakých osm, deset kilometrů. Bylo to na Pankráci a my jsme bydleli na Lhotce v takový vilce na Lhotce a dívali jsem se střešním okýnkem, jak se bombarduje Pankrác. Viděli jsme, jak se ty domy bořily, půlky domů spadly, půlky stály, jako když se rozříznou nožem. Viděli jsme ložnice, kuchyně zvenku.“

Po válce se s rodiči odstěhovala do pohraničí. V Tuhani u Dubé se usadili v menším hospodářství. Žili tu společně s německou rodinou, které původně vše patřilo.

„Jeli jsme tam původně jen na dva roky, protože můj tatínek chtěl v Praze živnost. On byl vyučený řezník a uzenář. Měli takovou holčinu, jako jsem byla já stará, ta se jmenovala Vali a s tou jsem se nejvíc kamarádila. To jsme spolu šly na dvoreček a na zahrádku, měli tam stromečky a ona přišla a říkala: Česky, česky, jak česky. Já řekla česky, ona řekla německy a takhle jsme se učily, až jsme si mohly povídat.“

Brzy ale přišel odsun Němců a nastalo loučení.

„Lidi, který je nechtěli mít u sebe v domku, tak je tam dávali do toho lágru. Tam šli bydlet. My jsme si je nechávali, aby byli doma, dokud chtějí, ať jsou s náma. Dům byl velkej, takže jsme se tam všichni vešli a bydleli s nima asi rok, protože my jsme je brali jako rodina. Tenkrát se fasovali cukrátky na lístky a my jsme se dělili. A to bylo málo – 10 deka čokoládových bonbonů na měsíc. Vyfasovali jsme lístky, koupilo se to a my jsme to dělili mezi německé děti.“

Těžko si dnes také umíme představit, jak vypadal život desetiletého děvčete, které muselo pomáhat tatínkovi řezníkovi při porážkách.

„Když zabíjel krávu, to se nezapomene v životě. Na té porážce byl hák u stropu, tatínek mě tam vysadil na tu krávu, visela za nohy už mrtvá. A já jsem musela pumpovat, aby vytekla krev. Držela jsem se za ten hák a musela jsem tam dělat, jako když jste na houpačce.“

V polovině šedesátých let, kdy už Hana bydlela na Mělníku, přijela do Tuhaně její německá kamarádka Vali. Přišla si pro kyvadlové hodiny, které pro ni měly velkou cenu. Při vystěhování si je nesměli vzít s sebou.

„Nechali je tam, aby o ně na celnici nepřišli. Asi po 20 letech se Vali přišla do Tuhaně podívat, jak to tam všechno je a byli i u nás. Já jsem doma nebyla, byla jsem už vdaná. Ptali se na ty hodiny, tak ta moje maminka jim je dala. Měli velikou radost, protože jim na nich moc záleželo. Ten pán dokonce svlékl košili a nechal tam košili, aby projevil nějaký vděk.“

Hana Hlinecká zažila století plné zvrátů. Během jejího života se vystříдалo jedenáct prezidentů. Jako dítě neměla doma televizi ani rádio, přesto vzpomíná s láskou na období, kdy k sobě měli lidé blízko. Dnes ovládá i Facebook na počítači a nejvíc si váží slušnosti a zdvořilosti a odsuzuje naopak závist a zlobu.

Hana s rodiči a synkem Lubošem před řeznictvím v Tuhani – rok cca 1958